

χῆς εἰς τὴν πόλιν ὅπως ἐμπαίξωσι τοὺς ἀπογυμνωθέντας δεσπότης.

Ἄλλὰ τὸ ἐσπέρας πρὸ πάντων ἀποθαίνει διασκεδασικώτατον τὸ θέαμα, ὅταν ἐπιστρέψωσιν οἱ ἀγρόται οὗτοι εἰς τὰ κτήματα αὐτῶν καὶ χωρία. Τότε καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς βλέπει τις αὐτοὺς ὀχουμένους ἐπὶ τῶν ἀλλοκότων αὐτῶν ὀχημάτων, ἅπερ ἀμιλλῶνται ποῖον θά ὑπερβῆ τὸ ἕτερον. Αὐταὶ αἱ γυναῖκες κεντῶσι τοὺς ἵππους ὅπως ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς πάλης νικητρίαι. Οἱ νικηταὶ κροτοῦσι τὰ μαστίγια αὐτῶν εἰς σημεῖον θριαμβοῦ. Ὁ ἀὴρ ἀντηχεῖ ὑπὸ γελῶτων καὶ ἄσματων, μέχρη τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ θοροβώδης καὶ περιχάρης συνοδία ἀφανίζεται ἐν τῇ ἀπεράντῳ γλῶσῃ τῆς ἐξοχῆς μετὰ τῶν τελευταίων λάμψεων τῆς ἠλιακῆς δύσεως.

ΓΓ.

Ὁ ἐν Παρισίῳ κάλλιστος φίλος τῆς «Ἐστίας» κ. μαρκήσιος Queux de St Hilaire ἀπέστειλεν ἡμῖν τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην περίεργον ἐπιστολὴν τοῦ διασήμου Γάλλου συγγραφέως Prosper Merimée, συνωδευμένην διὰ τῆς ἐπομένης ἰδικῆς του· «Φίλε Κύριε. Ἦβρα εἰς συλλογὴν χειρογράφων τινῶν ἐπιστολᾶς τινος τοῦ Prosper Merimée πρὸς τὸν de Sauley, μετὰ δὲ αὐτῶν τὴν παροῦσαν ἐπιστολὴν ἐλληνιστῶν γεγραμμένην, καὶ νομίζων ὅτι θέλει σὰς ἐνδιαφέρει, σὰς τὴν στέλλω ἐν ἀντιγράφῳ πιστῷ, καὶ σὰς παρακαλῶ, ἐὰν θέλετε νὰ τὴν δημοσιεύσητε, νὰ τὴν τυπώσητε μὲ τὰ σφάλματά της, διότι νομίζω ὅτι εἶνε περίεργον διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἴδουσι πῶς ἔγραφε τὴν ἐλληνικὴν ὁ Γάλλος φιλέλληνας.

Ἐν Παρισίῳ 15 Μαΐου 1882.

«Ὅλος ὑμέτερος

= M^o de St Hilaire.

Μία ἐπιστολὴ τοῦ

PROSPER MERIMÉE

Εἰς Παρίσι, 15 Μαΐου 1846.

Ἠγαπημένῃ μου Κύρα Ἰωσηρίνα,
Σοῦ συστήνω τὸν φίλον μου τὸν κύριον de Sauley, ποῦ θὰ διατρίβει ὀλίγαις ἡμέραις εἰς τὴν Πόλιν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ μαντίλια κεντωμένα, καὶ τοῦ εἶπα ὅτι θὰ προμηθέψῃς του τὰ ὀρεινότερα. Μοῦ ἔλεγε, ὅταν ἦμουν εἰς τὸ σπίτι σου, πῶς ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς Παρίσι, ἄμην ὑποπτεύω μήπως ἐλήσμωνες τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ἄν ἔσως εἶναι ἡ Πόλις τόσον εὐάρεστη ὅσον δὲν μπορεῖς νὰ τὴν λείπῃς;

Χαῖρε κύρα μου, σὲ χαιρετῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς.

P. Merimée.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἐξομολόγησις ἀφελῆς.

Ἡ σκηνὴ ἐν αἰθούσῃ.

— Καλέ! κύτταξε, φιλιτάτη Ἐλένη, μιὰ ἄσπρη τρίχα ἴς τὰ μαλλιά σου!

— Σὲ μένα! ἀδύνατον. Ἴδὲ, σὲ παρακαλῶ, καλλίτερα. Θὰ εἶνε ἴς τὸ σινιό μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ βίος εἶνε οἷον παριστῶσιν ἡμῖν ἀβυσθῆσις.

— Ἐφ' ὅσον ἀναβαίη τις εἰς τὰ ὑψηλότερα τῆς κοινωνίας ἀπαντᾷ τόσον βόρβορον ὅσον καὶ εἰς τὰ χαμηλότερα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι εἶνε ἀπεσκληρωμένος καὶ ἐπιχουσωμένος.

— Δεινότερα ἐκδικεῖται ὁ δυνάμενος νὰ ἐκδικηθῇ ἄλλ' ἀπαξίων νὰ τὸ πράξῃ. (Βαλζάκ).

Ο ΑΠΡΙΛΗΣ Κ' Η ΑΥΓΗ

Ταῖρι νιόνυφο προβαίνει.

Ὁ Ἀπρίλης κ' ἡ Αὐγῆ.

Νὰ τοῦ στρώσῃ τὸ προσμένει.

Νυφικὸ κρεβάτι ἡ Γῆ.

Χίλια δῶρα ἐτοιμάζει:

Γιὰ τὸ ταῖρι π' ἀγαπᾷ.

Τὰ ξεθάπτει, καὶ χαλάζει.

Πλοῦτῃ ἀτίμητα σαρκοπᾶ.

Εἰς τοὺς κήπους ἄνθη γύναι:

Καὶ πουλὶά ἴς τῆς λαγκαδιᾶς,

Ἵτὰ πουλὶα τραγοῦδα δίνει,

Καὶ ἴς τὰ ἄνθη εὐδοκίαι.

Ἵ τὸ γλωρὸ χορτάρι ἀρνάνια

Νὰ γαρὸν προσκαλεῖ,

Καὶ δυὸ τρία συννεφάνια

Ντόνει μὲ λευκὴ στολή.

Τὴ δροσιὰ κάνει νὰ λάμπῃ

Ἵτὰ διαμάντι ἴς τὰ κλαρίκ,

Ἄνθος φερρωτὸ τὴν κάμψη,

Ἄερναι τὸ βοριά.

Καὶ τὰ δέντρα φουντωμένα,

Πράσινα βαθειά, ἀνοχτῆ,

Μόλις βῆθκαν νιοθαμμένα

Ἄπ' τὰ χέρι τῆς κ' αὐτᾶ.

Εἶν' ἡ λήνη πῦρ γαλάξια,

Πῦρ καθάριον ἡ βεσματῆ,

Πῦρ πολλὰ ἔχ' ἡ κόρη νάξια

Καὶ ὁ ἔρωτας ψευτιά.

Ταῖρι νιόνυφο προβαίνει.

Ὁ Ἀπρίλης κ' ἡ Αὐγῆ.

Νὰ τοῦ στρώσῃ τὸ προσμένει.

Νυφικὸ κρεβάτι ἡ Γῆ.

1881

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΛΑΣ.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ

συνταχθέν ὑπὸ τοῦ ἴδιου.

«Τὸ σῶμα τοῦ Βενικλίν Φραγκλίνου τυπογράφου, ὅμοιον πρὸς τὸ δέξιμον παλαιῦ βιβλίου οὗ λείπει τὸ περιεχόμενον καὶ οὗ ἀφρηθήσαν ἡ ἐπιγραφή καὶ τὰ χροσώματα, ἀναπαύεται ἐνταῦθα, σκωλήων βροῦμα· ἀλλὰ τὸ βιβλίον δὲν θάπολεσθῇ, διότι, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἐπίστευε, θὰ ἐπαναφανῇ ἐν νέῃ καὶ κομψοτέρῃ ἐκδόσει ἐπιθεωρημένη καὶ διωρθωμένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως».